

ת"פ 29914/09-14 - מדינת ישראל נגד עאטיש חמדי

בית משפט השלום בבאר שבע

11 פברואר 2015

ת"פ 29914-09-14 מדינת ישראל נ' חמדי(עציר)

ת"פ 29927-09-14

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	עאטיש חמדי (עציר) ע"י ב"כ עו"ד רן אבינועם

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפה סתם וכן היזק לרכוש במזיד.

על פי המתואר בכתב אישום המתוקן ביום 7.9.14, בסמוך לשעה 23:00, בבית בשבט אבו-רקייק, לאחר שהתגלע סכסוך בין הנאשם לאמו, סארה חמדי (להלן: "המתלוננת"), התקשרה האחרונה למוקד 100. הנאשם בתגובה תפס את מכשיר הנייד מסוג גלקסי השייך למתלוננת ושבר אותו. לאחר מכן, תקף את המתלוננת בכך שהפילה ארצה, הכה בה עם ידיו בפניה ושרט אותה. בעקבות כך נגרמו למתלוננת חבלות בדמות שריטות בפניה וחבלה ברגלה השמאלית.

בהסדר הטיעון בו הודה הנאשם לא הגיע הצדדים להסכמה לעניין העונש ובטרם טענו ביחס לכך נשלח הנאשם לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן

מהתסקיר עולה כי עסקינן בנאשם כבן 18, רווק, אשר בטרם מעצרו התגורר בבית הוריו שבפזורת שבט אבו רקייק שליד תל שבע. לדבריו לפני כ-4 שנים נפצע בת"ד ומאז מסתובב עם מעטפת סביב הצוואר בעקבות ניתוח פתוח שעבר בפלג זה של הגוף. עוד ציין כי כתוצאה מפגיעה זו מקבל קצבת נכות מהמל"ל בשיעור של 60%.

אשר למשפחת מוצאו- זו מונה זוג הורים ו-8 ילדים כאשר הנאשם הינו הבכור. לדברי הנאשם לאביו מעורבות פלילית בעבירות תעבורה. הלה תיאר את משפחתו כמשפחה מתפקדת ללא כל בעיות מיוחדות אשר משתדלת לסייע לו בכל. כמו כן, מצוין כי הנאשם סיים 12 שנות לימוד, כאשר ברשותו תעודת בגרות. הנאשם שלל שימוש בחומרים משני תודעה ולפיכך אינו סבור כי נזקק לטיפול בתחום זה.

אשר לאירוע נשוא כתב האישום - מסר כי האירוע התחיל בוויכוח בין אמו לאחותו. לדבריו, התערבותו יצרו הסלמה בסיטואציה בה התקשה לשלוט בעצמו. עוד מסר כי בתקופה הסמוכה לאירוע התקשה לשמור על סדר יום ויציבות ולעיתים אף נטל חלק באירועים אלימים עם חבריו. עוד מסר כי לעיתים קרובות עלול למצוא עצמו מגיב בהתפרצות זעם על האחר וזאת באופן בלתי נשלט. כמו כן, כאשר חש כבלתי מובן נוטה לפעול באימפולסיביות ומתקשה לווסת את תגובותיו. אשר למצבו הבריאותי - מסר כי לעיתים קרובות המצב בו נתון עלול לתסכל אותו מחשבתית מאחר וחש כי עתידו נפגע. שירות המבחן התרשם כי הנאשם חש חרטה על התנהגותו ופגיעתו באמו. לצד זאת, הנאשם הותיר רושם כי בשלב זה של חייו מתקשה בבחינה מעמיקה בדפוסיו המכשילים.

אשר לעמדת המתלוננת - אמו של הנאשם מסרה כי היא סולחת לנאשם ומבקשת כי ישוב לביתם. זו ציינה כי היא מבקרת אותו אחת לשבוע ודואגת למחסורו. זו הביע צער על השתלשלות העניינים ולמצבו הבריאותי וכן הביעה רצון לקבלו חזרה לביתם ללא תנאים.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם גדל במשפחה מתפקדת אשר דאגה לכל מחסורו ותמכה בו במהלך תקופת השיקום מהתאונה שעבר. עוד התרשם שירות המבחן כי נוכח מעמדו כבכור, במשפחה פטריארכלית, קיימת נטייה לבני משפחתו למלא אחר רצונותיו וזאת גם במחירים אישיים של בני המשפחה. כמו כן, להערכת שירות המבחן הנאשם בעל תסכול וגירוי נמוכים ובעת שחש תסכול נוטה הנאשם להגיב בהתפרצויות זעם על סביבתו. מצוין כי למעצר ולנסיבות שקדמו למעצר השלכות על דימויו של הנאשם ובטחונו העצמי הואיל ולתפיסתו הישנות מעורבות פלילית מקטינה את מקומו במערך המשפחתי. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מביע חרטה על התנהגותו, אולם, בשלב בו נמצא בחייו מתקשה לבחון אפשרויות נוספות העומדות לרשותו וכן להפיק לקחים ממצבו. נוכח האמור, מעריך שירות המבחן כי קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות, אותה ניתן לצמצם על ידי שלוב במסגרת מוגנת לצורך בחינה של הדינמיקה המשפחתית.

בסופם של הדברים ממליץ שירות המבחן כי במידה ובית המשפט יסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם, יוטל גם צו מבחן למשך שנה אשר במהלכו יעקוב שירות המבחן אחר השתלבותו במסגרת המשפחתית וזאת לצד הטלת מאסר מותנה. כמו כן, במידה ובית המשפט יחליט על הטלת תקופת מאסר מעבר לימי מעצרו נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית.

טיעוני הצדדים

בטיעוניה לעונש הפנה ב"כ המאשימה לחומרת המעשים בהם הודה הנאשם שהופנו כלפי אמו וכן לנזק שנגרם

למתלוננת. בעניין זה הגיש את הצילומים המתעדים את החבלות שנגרמו למתלוננת, כך גם הפנה לשיחת הטלפון למוקד המשטרה אשר משקפת את הלך רוחה של המתלוננת במועד האירוע. זה ציין כי הודאתו של הנאשם לא ניתנה בהזדמנות הראשונה אלא רגע לפני תחילת ההוכחות. בהתאם לתיקון 113, ציין את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו, בכללם, הזכות של הפרט לשמור על שלמות גופו, בטחונו ורכושו וכן שמירה על התא המשפחתי. אשר למתחם הענישה ההולם - עתר למתחם הנע בין 6-15 חודשי מאסר בפועל. בתוך גדר המתחם ביקש ליתן הדעת לגילו הצעיר של הנאשם ולכך שהלה נעדר עבר פלילי. כמו כן, הפנה לתסקיר ממנו עולה כי הנאשם בעל סף תסכול נמוך וכי במצבי כעס עלול להגיב באופן אימפולסיבי. בנסיבות אלו, עתר לדחות את המלצת שירות המבחן לפיה יש להסתפק בימי מעצרו וביקש לגזור את העונש ברף האמצעי של המתחם לו עתר וזאת לצד עונש הצופה פני עתיד וכן התחייבות.

ב"כ הנאשם ביקש תחילה להעיד את אמו של הנאשם, המתלוננת. זו בעדותה ביקשה שבנה ישוב הביתה. כמו כן, ציינה כי היא לא מפחדת ממנו וכי היא מתחרטת על כך שהתקשרה למשטרה. ב"כ הנאשם סבור כי העבירות שבכגון דא מצויות במדרג הנמוך של עבירות האלימות וזאת בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה ולכך שהאלימות בוצעה ללא באמצעות כלי או חפץ. כמו כן, ציין כי הנזק שנגרם אינו חמור וכי המעשים בוצעו ללא כל תכנון מוקדם. האירוע נשוא כתב האישום התחיל הוכח רצונו של הנאשם להפריד בין אמו לאחותו אשר התפתח בהמשך שך דברים הוביל לאירוע נשוא כתב האישום. בנסיבות אלו, סבור ב"כ הנאשם כי מתחם העונש ההולם נע בין אי הרשעה ושל"צ ועד מספר חודשי מאסר בודדים. אשר לעושה - הפנה לכך שעסקין בנאשם צעיר, כבן 19, הנעדר עבר פלילי, אשר לפני 4 שנים עבר תאונת דרכים שעד היום נותנת אותותיה. לנאשם צלקת עבה בראשו וכי הנאשם מסתובב עם צעיף על מנת להסתיר את פתח הנשימה שקובע בגרונו עקב אותה תאונה. הוגשו מסמכים רפואיים מהם עולה כי על הנאשם לעבור טיפולים נוספים בתקופה הקרובה. זה ציין את עמדת המשפחה אשר מצטערת על כך שהנאשם במעצר ומעוניינת כי הלה ישוב לביתם. לדבריו, בתיק זה מתקיימים שיקולי שיקום אשר בעטיים יש לסטות מטה מהמתחם. בעניין זה הפנה לתסקיר ולהמלצתו הסופית. הנאשם הוסיף על דבריו בא כוחו והביע חרטה על מעשיו וכן ביקש כי לאחר מתן גזר הדין יופנה לשירות המבחן.

דין והכרעה

על פי סעיף 40 ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב: **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה".**

בעבירות התקיפה פגע הנאשם בערכים החברתיים של הגנה על כבודה, שלמות גופה וביטחונה האישי של המתלוננת. לא אחת התריעו בתי המשפט ביחס לעבירות האלימות כי יש למגר את תופעת הבריונות על ידי ענישה הולמת. על שיקולי ההרתעה שעל בית המשפט לשקול בעבירות אלו ראה בין היתר, ע"פ 4330/12 **דעאס נ' מדינת ישראל** (5.11.2012), ע"פ 8314/03 **רג'אח נ' מדינת ישראל** (7.6.05); ע"פ 3277/10 **אגבריה נ' מדינת ישראל** (2.2.2011); 18534-05-11 **מדינת ישראל נ' רונן וקנין** (27.11.11).

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו נעה על דרך הכלל בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד שנה ואף יותר וזאת בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, בכללן, עוצמת האלימות שהופעלה, מיקום הפציעות, חומרתן והרקע למעשים.

בתיק זה מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים המפורטים לעיל הינה ברף הבינוני. המדובר באירוע אלימות שבו בהתקף זעם נוטל הנאשם את מכשיר הנייד של אמו ומשליכו ארצה וזאת לאחר שזו התקשרה למוקד 100. רוחו של הנאשם לא שקטה ובהמשך הלה תוקף את המתלוננת בכך שהפילה ארצה, הכה בה עם ידיו בפניה ושרט אותה. על הפחד שאחז במתלוננת במועד האירוע ניתן ללמוד מהקלטת השיחה למוקד 100 שהוגשה לבית המשפט.

מהתסקיר עולה כי המתלוננת, אשר הינה אמו של הנאשם, לאורך כל השנים דאגה לכל מחסורו ובפרט לאחר שהלה עבר תאונת דרכים ותמכה בו המתלוננת לכל אורך תקופת השיקום. הנאשם לא רק שאינו מקיר תודה לאמו אלא אף מתנהג כלפיה באופן ברוטאלי. מעשיו של הנאשם הותירו חותמם על גופה של המתלוננת בדמות שריטות בפניה וחבלה ברגלה השמאלית. מעבר לחבלות אלו, ברי כי יש במעשים רכיבים של השפלה וכן פגיעה בכבודה של המתלוננת. כך גם יש ליתן הדעת כי אירוע מסוג זה עלול להסתיים עם נזקים חמורים. חרף האמור, אין המדובר באלימות מן המדרג המדרג הגבוה, המתלוננת לא נזקקה לטיפול רפואי וכאמור התקיפה עצמה לא בוצעה באמצעות חפץ חד או קהה. כל זאת יאמר מבלי להקל ראש בחומרת מעשיו.

ב"כ הנאשם מציין כי הרקע לאירוע הינו סכסוך שהתגלע בין המתלוננת לאחותו וכי כל שרצה הנאשם הוא לפריד בין השתיים. אין בכך להצדיק את מעשיו של הנאשם ויש בטענה זו כדי לחזק את האמור בתסקיר כי הנאשם מנצל את מעמדו כבן הבכור במשפחה ונוקט בעמדות פטריארכליות כלפי בני משפחתו.

מכל המקובץ לעיל, בשים לב לערך המוגן ומידת הפגיעה בו, נסיבות ביצוע העבירות וכן מדיניות הענישה הנהוגה - הנני לקבוע את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם שבפניי, נע בין מספר חודשים מאסר ועד 12 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם, בגדרי המתחם, בית המשפט נותן דעתו לקולא להודאתו של הנאשם ולחרטה שהביע אשר יש בהם כדי לחסוך בזמן שיפוטי יקר. יש בהודאה זו כדי ליתר את העדת המתלוננת אשר לאחר שמיעת דבריה במסגרת הטיעונים לעונש ניתן לומר כי קשה עליה הימצאות בנה במעצר בגין תלונתה. המתלוננת בעדותה ביקשה כי בנה ישוב במהרה לביתם ובמצב דברים זה, יש ליתן משקל לאינטרס חיזוק התא המשפחתי, מתוך הבנה כי לאחר ריצוי המאסר על הנאשם ואמו לאחות את השברים.

כך גם ביהמ"ש לוקח בחשבון את מצבו הבריאותי של הנאשם אשר נפגע בעקבות תאונת דרכים שעבר לפני 4 שנים. מהתסקיר עולה כי בגין פציעה זו מקבל הנאשם מהמל"ל קצבת נכות בגובה של 60% . ב"כ הנאשם הגיש לבית המשפט ממסמכים רפואיים מהם עולה כי עוד לא הסתיים השיקום בגין פציעה זו.

זאת ועוד, יש ליתן הדעת לכך שהמדובר בנאשם צעיר, אשר היה בן 18 ו-8 חודשים בעת ביצוע המעשים המיוחסים לו

בכתב האישום וזוהי הסתבכותו הראשונה עם החוק. במצב דברים שכזה למאסרו זה משקל רב יותר מאשר על דרך הכלל. בעניין זה אפנה לע"פ 7781/12 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (25.6.13) בו כב' השו' ג'ובראן פרס יריעה רחבה בנוגע לשיקולי הענישה ביחס לקבוצת "בגירים צעירים" (גילאי 18-21).

מנגד ולחומרא, יש לקחת בחשבון את התרשמות שירות המבחן אשר מציין כי הנאשם בעל סף תסכול וגירוי נמוכים אשר במצבים של תסכול וחוסר הבנה מצד האחר נוטה להגיב בהתפרצויות זעם על סביבתו. שירות המבחן מציין כי קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות פורצת חוק אותה ניתן לצמצם על ידי שילובו במסגרת אשר בה תיערך בחינה מעמיקה של הדינמיקה במשפחתו והתנהגותו בה.

בעניינו, מכל המקובץ לעיל, סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל ממשי מאחורי סורג ובריאח וזאת לתקופה שתהיה בחלקו הנמוך של המתחם אותו קבעתי.

שירות המבחן, נותן פתח להליך שיקומי בדמות צו מבחן בגדרו ישולב הנאשם בהליך טיפולי שיאפשר לו רכישת כלים נוכח הקושי שלו כיום לווסת את תסכוליו ודחפיו. שירות מבחן מציין כי ללא ליווי חזרתו לביתו באופן מבוקר ישנה סכנה להישנות התנהגות פורצת גבולות בעתיד.

דא עקא, כי מבחינה משפטית היה ובית המשפט יגזור עונש מאסר בפועל הרי שבהתאם להוראת סעיף 1 (1) לפקודת המבחן התשכ"ט - 1969, לא ניתן להטיל צו מבחן. מצב משפטי זה נכון אפילו בית משפט יקצוב את ימי מאסרו כימי מעצרו שכן הלכה למעשה גם במצב זה גוזר בית המשפט עונש מאסר בפועל ואין נפקא מינה האם הנאשם סיים לרצותו במועד מתן גזר הדין.

שעה שמלכתחילה סבורני כי עונשו של הנאשם לא אמור היה להיות גבוה משמעותית אם בכלל מתקופת **מעצרו בת 5 חודשים** ומתוך כך שהתקופה בה מצוי הנאשם במעצר הינה נתון רלוונטי (ולמעשה חלק מהותי משיקולי הענישה וגזר הדין) מצאתי להימנע מהשתת עונש מאסר בפועל.

יודגש, כי הימנעות מהשתת עונש מאסר בפועל אינה מתוך כך שבית המשפט סבור שאין זה נכון לעשות כן אלא אך על מנת לאפשר הטלתו של צו מבחן שכפי העולה מהתסקיר מתבקש ונכון הוא לעשות בעניינו של הנאשם שבפניי. עוד יצוין כי יש בהליכה במתווה זה, ולו בעקיפין, כדי להוות "חרב" נוספת מעל ראשו של הנאשם שכן במידה ולא יעמוד בצו המבחן ניתן יהיה להשית עליו פעם נוספת עונש מאסר בפועל מעבר לתקופת המעצר אותה הוא ריצה עד כה.

מכל המקובץ לעיל הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.

ב. 12 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

עמוד 5

ג. 5,000 ₪ התחייבות למשך שנתיים שלא יעבור עבירת אלימות. לא תחתם ההתחייבות בתוך 14 יום, יהיה על הנאשם לרצות 15 ימי מאסר על מנת לכפותו לעשות כן.

ד. צו מבחן למשך 12 חודשים מהיום.

עותק מגזר הדין יועבר לידי שירות המבחן למבוגרים.

למען הסר ספק הנאשם סיים לרצות את עונשו ויש לשחררו לאחר מתן גזר הדין בהתאם לנהלים

בכגון דא.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

**ניתנה והודעה היום כ"ב שבט תשע"ה,
11/02/2015 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה , שופט**